Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (piąta izba)

z dnia 22 czerwca 2016 r.*

Odwołanie — Znak towarowy Unii Europejskiej — Graficzny znak towarowy zawierający element „CVTC” — Wnioski o przedłużenie rejestracji złożone w odniesieniu do części towarów lub usług, dla których znak jest zarejestrowany — Dodatkowy termin — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 47 — Zasada pewności prawa

W sprawie C-207/15 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 4 maja 2015 r.,

Nissan Jidosha KK, z siedzibą w Yokohamie (Japonia), reprezentowana przez B. Brandretha, barrister, oraz D. Cañadas Arcas, abogada,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), reprezentowany przez D. Hanfa i A. Folliarda-Monguirala, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie: J.L. da Cruz Vilaça (sprawozdawca), prezes izby, F. Biltgen, A. Borg Barthet, E. Levits i M. Berger, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Campos Sánchez-Bordona,

sekretarz: A. Calot Escobar,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 17 marca 2016 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W odwołaniu Nissan Jidosha KK (zwany dalej „Nissanem”) wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 4 marca 2015 r., Nissan Jidosha/OHIM (CVTC) (T-572/12, niepublikowanego, EU:T:2015:136; zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), w którym Sąd oddalił jego skargę

* Język postępowania: angielski.

o stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 6 września 2012 r. (sprawa R 2469/2011-1), dotyczącą wniosku o przedłużenie rejestracji graficznego unijnego znaku towarowego CVTC (zwanej dalej „sporną decyzją").

Ramy prawne

Rozporządzenie (WE) nr 207/2009

2 Artykuł 46 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1) w brzmieniu znajdującym zastosowanie do niniejszej sprawy, zatytułowany „Czas trwania rejestracji", przewiduje:

„Unijny znak towarowy rejestrowany jest na okres 10 lat od daty dokonania zgłoszenia. Rejestracja może być przedłużona zgodnie z art. 47 na kolejne okresy dziesięcioletnie".

3 Artykuł 47 tego rozporządzenia, zatytułowany „Przedłużenie", stanowi:

„1. Rejestrację unijnego znaku towarowego przedłuża się na wniosek właściciela unijnego znaku towarowego lub każdej innej osoby wyraźnie przez niego upoważnionej pod warunkiem uiszczenia opłaty.

2. Urząd powiadamia właściciela unijnego znaku towarowego oraz każdą inną osobę posiadającą wpisane do rejestru prawo w odniesieniu do unijnego znaku towarowego o wygaśnięciu rejestracji w odpowiednim czasie przed wspomnianym wygaśnięciem. Urząd nie ponosi odpowiedzialności za nieudzielenie takiej informacji.

3. Wniosek o przedłużenie składa się w terminie sześciu miesięcy upływającym ostatniego dnia miesiąca, w którym kończy się ochrona. Opłaty uiszcza się także w tym terminie. Wniosek może być złożony i opłaty uiszczone również w terminie następnych sześciu miesięcy, następując[ych] po dniu, o którym mowa w zdaniu pierwszym, pod warunkiem uiszczenia dodatkowej opłaty w tym terminie.

4. W przypadku złożenia wniosku lub uiszczenia opłat tylko w odniesieniu do niektórych towarów lub usług, dla których [unijny znak towarowy] jest zarejestrowany, rejestrację przedłuża się tylko dla tych towarów lub usług.

5. Przedłużenie staje się skuteczne następnego dnia po wygaśnięciu dotychczasowej rejestracji. Przedłużenie wpisuje się do rejestru".

4 Artykuł 48 wspomnianego rozporządzenia, zatytułowany „Zmiana", brzmi następująco:

„1. Unijny znak towarowy nie może być zmieniony w rejestrze w okresie rejestracji lub w trakcie jej przedłużenia.

[…]".

5 Artykuł 50 rozporządzenia nr 207/2009, zatytułowany „Zrzeczenie się", stanowi:

„1. Zrzeczenie się unijnego znaku towarowego może dotyczyć niektórych lub wszystkich towarów lub usług, dla których jest on zarejestrowany.

2. Oświadczenie o zrzeczeniu się znaku towarowego jest składane do Urzędu na piśmie przez właściciela znaku towarowego. Staje się ono skuteczne z chwilą wpisu do rejestru.

[…]”.

6 Artykuł 81 tego rozporządzenia, zatytułowany „Przywrócenie […] stanu poprzedniego”, stanowi:

„1. Zgłaszający lub właściciel unijnego znaku towarowego lub każda inna strona w postępowaniu przed Urzędem, która mimo zachowania należytej staranności wymaganej przez okoliczności, nie była w stanie dotrzymać terminu względem Urzędu, może, na wniosek, mieć przywrócone swoje prawa, jeżeli dane uchybienie miało bezpośredni wpływ, na mocy przepisów niniejszego rozporządzenia, na utratę prawa lub środków odwoławczych.

2. Wniosek składa się na piśmie w terminie dwóch miesięcy od ustania przyczyn niedotrzymania terminu. Zaniechana czynność musi być dokonana w tym terminie. Wniosek jest dopuszczalny jedynie w terminie jednego roku od upływu niedotrzymanego terminu. W przypadku niezłożenia wniosku o przedłużenie rejestracji lub nieuiszczenia opłaty za przedłużenie dodatkowy termin sześciu miesięcy przewidziany w art. 47 ust. 3 zdanie trzecie odejmuje się od terminu jednego roku.

[…]”.

Rozporządzenie (WE) nr 2868/95

7 Zasada 30 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1995, L 303, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 17, t. 1, s. 189), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 355/2009 z dnia 31 marca 2009 r. (Dz.U. 2009, L 109, s. 3), zatytułowana „Przedłużenie rejestracji”, przewiduje:

„1. Wniosek o przedłużenie rejestracji zawiera:

[…]

c) jeżeli wnioskuje się o przedłużenie rejestracji jedynie dla części towarów i usług objętych zarejestrowanym znakiem, wskazanie tych klas lub tych towarów i usług, dla których wnioskuje się przedłużenie, lub tych klas lub towarów i usług, dla których nie wnioskuje się o przedłużenie rejestracji, zgrupowanych według klas klasyfikacji nicejskiej, każda grupa poprzedzona jest numerem klasy tej klasyfikacji, do której ta grupa towarów lub usług należy, oraz przedstawiona w porządku klas tej klasyfikacji.

2. Opłaty należne na mocy art. 47 rozporządzenia w celu przedłużenia rejestracji wspólnotowego znaku towarowego składają się z:

a) opłaty podstawowej;

b) opłaty klasowej, dla każdej klasy powyżej trzeciej, w odniesieniu do których wnioskuje się o przedłużenie;

oraz

c) w odpowiednim przypadku dodatkowej opłaty za opóźnioną opłatę za przedłużenie lub opóźnione złożenie wniosku o przedłużenie, zgodnie z art. 47 ust. 3 rozporządzenia, określonej w rozporządzeniu dotyczącym opłat.

[…]

5. W przypadku gdy wniosek o przedłużenie nie został wniesiony, lub wniesiono go po upływie terminu przewidzianego w art. 47 ust. 3 zdanie trzecie rozporządzenia, lub jeżeli nie uiszczono opłat lub zostały one uiszczone dopiero po upływie odpowiedniego terminu, lub gdy nie usunięto w tym terminie braków, Urząd ustala, że rejestracja wygasła, i powiadamia o tym właściciela wspólnotowego znaku towarowego.

[…]".

Okoliczności powstania sporu i sporna decyzja

8 Jak wynika z pkt 1–13 zaskarżonego wyroku, w dniu 23 kwietnia 2001 r. Nissan dokonał w EUIPO zgłoszenia do rejestracji unijnego znaku towarowego. Znakiem towarowym, dla którego wystąpiono o rejestrację, jest następujące oznaczenie graficzne:

9 Towary, dla których wniesiono o rejestrację, należą do klas 7, 9 i 12 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami.

10 W dniu 29 października 2003 r. omawiany znak został zarejestrowany dla towarów należących do trzech wskazanych powyżej klas.

11 W dniu 27 września 2010 r. EUIPO poinformowało Nissana, że przedłużenia rejestracji tego znaku należy dokonać przed dniem 23 kwietnia 2011 r.

12 W dniu 27 stycznia 2011 r. Nissan wystąpił do EUIPO o przedłużenie rejestracji wspomnianego znaku dla części towarów objętych rejestracją, a mianowicie dla towarów należących do klas 7 i 12.

13 W dniu 9 maja 2011 r. EUIPO poinformowało Nissana, że przedłużenie rejestracji omawianego znaku towarowego zostało wpisane do rejestru unijnych znaków towarowych w dniu 8 maja 2011 r. w odniesieniu do towarów należących do klas 7 i 12, natomiast z rejestru tego wykreślono towary należące do klasy 9.

14 W dniach 14 i 22 lipca oraz w dniu 1 sierpnia 2011 r. Nissan wystąpił do EUIPO o uwzględnienie towarów należących do klasy 9 w przedłużeniu rejestracji wspomnianego znaku.

15 Decyzją z dnia 26 sierpnia 2011 r. EUIPO oddaliło wniosek Nissana.

16 W dniu 29 sierpnia 2011 r. Nissan wystąpił do EUIPO o uchylenie tej decyzji.

17 Decyzją z dnia 28 września 2011 r. Wydział Administracji Znaków Towarowych potwierdził decyzję z dnia 26 sierpnia 2011 r.

18 W dniu 25 listopada 2011 r. Nissan wniósł na podstawie art. 58–64 rozporządzenia nr 207/2009 do EUIPO odwołanie od tej decyzji Wydziału Administracji Znaków Towarowych.

19 Sporną decyzją Pierwsza Izba Odwoławcza EUIPO oddaliła to odwołanie. Stwierdziła ona w istocie, że wniosek o przedłużenie rejestracji omawianego znaku dla towarów należących do klas 7 i 12 stanowił zrzeczenie się – w rozumieniu art. 50 rozporządzenia nr 207/2009 – praw do tego znaku w odniesieniu do towarów należących do klasy 9. Ponadto, podkreślając, że częściowe przedłużenie rejestracji wspomnianego znaku zostało odnotowane przez EUIPO w rejestrze, a Nissan został o tym powiadomiony, a następnie wywołało skutki erga omnes, wspomniana Izba Odwoławcza uznała, że ze względów pewności prawa nie można było pozwolić Nissanowi na ponowne podjęcie decyzji co do nieprzedłużania rejestracji omawianego znaku towarowego względem niektórych towarów.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

20 Skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 21 grudnia 2012 r. Nissan wniósł o stwierdzenie nieważności spornej decyzji.

21 Na poparcie skargi Nissan podniósł jeden tylko zarzut dotyczący zasadniczo naruszenia art. 47 i 50 rozporządzenia nr 207/2009.

22 Sąd stwierdził w pkt 26–30 zaskarżonego wyroku, że EUIPO błędnie zrównało złożony przez Nissana wniosek o częściowe przedłużenie rejestracji ze zrzeczeniem się praw do znaku – w rozumieniu art. 50 rozporządzenia nr 207/2009 – względem towarów należących do klasy 9.

23 Sąd orzekł niemniej w pkt 34–50 zaskarżonego wyroku, że ustalenie to nie może prowadzić w niniejszym wypadku do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, ponieważ EUIPO miało na mocy art. 47 rozporządzenia nr 207/2009 podstawy, by przedłużyć rejestrację omawianego znaku towarowego wyłącznie w odniesieniu do towarów należących do klas 7 i 12.

24 Sąd oddalił zatem jedyny podnoszony przez Nissana zarzut, a w konsekwencji także jego skargę w całości.

Żądania stron

25 Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności spornej decyzji oraz o obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

26 EUIPO wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania i o obciążenie Nissana kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

27 Na poparcie odwołania Nissan podnosi dwa zarzuty, dotyczące, odpowiednio, naruszenia art. 47 i 48 rozporządzenia nr 207/2009.

Argumentacja stron

28 W ramach zarzutu pierwszego Nissan krytykuje Sąd za to, że orzekł, iż art. 47 rozporządzenia nr 207/2009 wyklucza możliwość składania kolejnych wniosków o przedłużenie rejestracji unijnego znaku towarowego. Nissan twierdzi, że żaden element treści tego przepisu nie stoi na przeszkodzie składaniu takich wniosków, a ponadto składanie owych wniosków mogą tłumaczyć uzasadnione

względy. Zdaniem Nissana wspomniany artykuł dopuszcza przedłużenie rejestracji takiego znaku ogólnie przed upływem dodatkowego terminu przewidzianego w art. 47 ust. 3 zdanie trzecie rozporządzenia nr 207/2009 (zwanego dalej „dodatkowym terminem").

29 W tym względzie Nissan wskazuje, po pierwsze, że przyjęta przez Sąd wykładnia skutkuje z jednej strony pozbawieniem możliwości skorzystania z dodatkowego terminu właścicieli unijnych znaków towarowych, którzy podejmują wysiłki, by dochować początkowego terminu, o którym mowa w art. 47 ust. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009, a z drugiej strony faworyzowaniem tych, którzy są w stanie uiścić dodatkową opłatę, z jaką wiąże się przedłużenie rejestracji w terminie dodatkowym.

30 Po drugie, Nissan twierdzi, że stanowisko Sądu jest równoznaczne w rzeczywistości ze zrównaniem wniosku o częściowe przedłużenie rejestracji ze zrzeczeniem się praw do znaku – w rozumieniu art. 50 rozporządzenia nr 207/2009 – względem towarów nieobjętych tym wnioskiem, nawet jeżeli ustanowione w tym przepisie przesłanki nie są spełnione.

31 Po trzecie, Nissan utrzymuje, że fakt, iż właściciele unijnych znaków towarowych występują w sposób wyraźny i jednoznaczny z wnioskiem o częściowe przedłużenie rejestracji, nie oznacza jednak, że spodziewają się oni, iż ich późniejsze wnioski o przedłużenie rejestracji złożone w dodatkowym terminie pozostaną nieuwzględnione, ponieważ EUIPO dopuściło już, przynajmniej dwukrotnie, kolejne wnioski o częściowe przedłużenie rejestracji w takich okolicznościach.

32 Po czwarte, Nissan wskazuje, że zasada 30 ust. 5 rozporządzenia nr 2868/95, zmienionego rozporządzeniem nr 355/2009, dopuszcza częściowe przedłużenie rejestracji unijnego znaku towarowego przez cały okres trwania dodatkowego terminu w drodze stopniowego uiszczania opłat odpowiadających poszczególnym towarom, których to dotyczy. Jego zdaniem nie istnieje żaden powód uzasadniający dokonywanie rozróżnienia pomiędzy takim przypadkiem a przedłużeniem rejestracji danego znaku w drodze kolejnych wniosków o częściowe przedłużenie rejestracji.

33 Po piąte, Nissan podnosi, że zasada pewności prawa nie stoi na przeszkodzie temu, by wniosek o przedłużenie rejestracji unijnego znaku towarowego mógł zostać uzupełniony przed upływem dodatkowego terminu. W jego przekonaniu pewność prawna osób trzecich zostałaby zagrożona wyłącznie w przypadku, gdyby EUIPO błędnie zrównywało wniosek o częściowe przedłużenie rejestracji ze zrzeczeniem się praw do znaku poprzez wpisanie do rejestru swojej decyzji dotyczącej wniosku o częściowe przedłużenie rejestracji przed upływem dodatkowego terminu.

34 EUIPO odpowiada, że Sąd prawidłowo zinterpretował i zastosował art. 47 rozporządzenia nr 207/2009.

35 Na poparcie swojego stanowiska EUIPO podnosi, że z brzmienia art. 47 ust. 3 zdania pierwsze i drugie rozporządzenia nr 207/2009 jasno wynika, iż przesłanki wymagane do celów przedłużenia rejestracji unijnego znaku towarowego muszą zostać spełnione co do zasady w początkowym terminie sześciu miesięcy poprzedzających zakończenie okresu ochrony. W jego ocenie spóźnione przedłużenie rejestracji tego znaku w terminie dodatkowym ma charakter wyjątkowy, co potwierdza zarówno fakt, że prawodawca Unii uzależnia takie przedłużenie od uiszczenia opłaty dodatkowej, jak i skutki, jakie wywołuje ono w ramach europejskiego systemu znaków towarowych.

36 EUIPO podnosi w tym kontekście, że zgodnie z art. 47 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 rejestracja unijnych znaków towarowych jest przedłużana z mocą wsteczną od dnia wygaśnięcia rejestracji. W konsekwencji rejestr unijnych znaków towarowych nie zawsze wiernie odzwierciedla stopień ochrony przyznanej znakowi, a podmioty gospodarcze nie mogą wobec tego z pewnością ustalić istnienia i zakresu zarejestrowanych praw wyłącznych. Ponieważ możliwość przedłużenia rejestracji unijnego znaku towarowego w dodatkowym terminie stwarza podwyższony stopień niepewności prawnej, art. 47 ust. 3 zdanie trzecie tego rozporządzenia należy interpretować w sposób ścisły.

37 Ponadto EUIPO stwierdza, że w przypadku gdy we wspomnianym początkowym terminie zostaje przedstawiony „kompletny” wniosek o przedłużenie rejestracji, który spełnia dwie kumulatywne przesłanki określone w art. 47 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, nawet jeżeli dotyczy wyłącznie części towarów, dla których unijny znak towarowy jest zarejestrowany, art. 47 ust. 3 zdanie trzecie tego rozporządzenia nie może znaleźć zastosowania, ponieważ zaczyna się od słów „[à] défaut” [„w braku powyższego”; w polskiej wersji językowej tego przepisu brakuje wskazanego zwrotu].

38 Co więcej, zdaniem EUIPO w świetle art. 47 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009, kiedy właściciel unijnego znaku towarowego składa taki wniosek o częściowe przedłużenie rejestracji, w sposób domyślny oświadcza, że nie chce rozciągnąć ochrony z tytułu jego znaku na pozostałe towary. EUIPO wskazuje w tym zakresie, że taka interpretacja nie oznacza potraktowania wniosku o częściowe przedłużenie rejestracji jako zrzeczenia w rozumieniu art. 50 tego rozporządzenia, ponieważ to ostatnie wywiera skutki w momencie złożenia oświadczenia o zrzeczeniu się i wpisania go następnie do rejestru.

39 W pozostałym zakresie EUIPO podkreśla, że jeżeli wniosek o częściowe przedłużenie rejestracji nie wykazuje braków, to nie trzeba oczekiwać upływu terminu dodatkowego, aby wpisać do rejestru i opublikować wniosek o przedłużenie rejestracji unijnego znaku towarowego złożony w terminie dla określonych towarów. Przeciwnie, zgodnie z art. 47 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 EUIPO jest zobowiązane postąpić w ten sposób.

40 EUIPO zwraca także uwagę na fakt, że wpis przedłużenia rejestracji do rejestru, a w szczególności wygaśnięcie rejestracji unijnego znaku towarowego dla towarów, dla których nie wniesiono o przedłużenie, wywołuje skutki erga omnes. Zdaniem EUIPO zaś, o ile na podstawie art. 47 ust. 3 zdanie trzecie rozporządzenia nr 207/2009 właściwe organy oraz każda inna osoba muszą wiedzieć, że rejestracja takiego znaku towarowego może zostać przedłużona w dodatkowym terminie, o tyle nie mogą one antycypować faktu, że unijny znak towarowy, którego rejestracja została w sposób ważny przedłużona wyłącznie w części, zostanie przedłużona również w odniesieniu do pozostałych towarów.

Ocena Trybunału

41 W pierwszej kolejności należy ustalić, czy – jak orzekł Sąd – art. 47 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 stoi na przeszkodzie temu, by wniosek o przedłużenie rejestracji dotyczący określonych klas towarów lub usług, dla których unijny znak towarowy został zarejestrowany, mógł zostać złożony w dodatkowym terminie przewidzianym w trzecim zdaniu tego przepisu, jeżeli już wcześniej wystąpiono z wnioskiem o przedłużenie rejestracji dotyczącym innych klas towarów lub usług objętych tą rejestracją w terminie, o którym mowa w pierwszym zdaniu tego przepisu.

42 W tym względzie należy wskazać, iż w pkt 38 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że „[…] z brzmienia [art. 47 ust. 3 zdanie trzecie rozporządzenia nr 207/2009], a w szczególności z wyrażenia »à défaut« (w braku powyższego) wyraźnie wynika, iż możliwość złożenia wniosku o przedłużenie rejestracji po upływie początkowego terminu jest zależna od braku wystąpienia z wnioskiem o przedłużenie rejestracji w owym początkowym terminie” oraz że „w związku z tym, chociaż wniosek o przedłużenie rejestracji powinien być złożony co do zasady w początkowym terminie, to w drodze wyjątku – w tym wypadku, o ile w początkowym terminie nie wpłynie żaden wniosek – właściciel znaku lub inna osoba wyraźnie przez niego upoważniona może wystąpić z takim wnioskiem w okresie karencji w drodze zapłacenia dodatkowej opłaty”.

43 Należy podkreślić, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sformułowania użytego w jednej z wersji językowych przepisu prawa Unii nie można traktować jako jedynej podstawy jego wykładni lub przyznawać mu w tym zakresie pierwszeństwa względem innych wersji językowych. Przepisy prawa Unii należy bowiem interpretować i stosować w sposób jednolity w świetle wersji sporządzonych we wszystkich językach Unii. W przypadku wystąpienia rozbieżności między różnymi wersjami

językowymi tekstu prawa Unii dany przepis należy interpretować z uwzględnieniem ogólnej systematyki i celu uregulowania, którego jest on częścią (zob. wyrok z dnia 9 kwietnia 2014 r., GSV, C-74/13, EU:C:2014:243, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo).

44 W tym względzie należy zauważyć, że zgodnie z art. 47 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 we francuskiej wersji językowej, poddanej analizie przez Sąd w zaskarżonym wyroku „[l]a demande de renouvellement est à présenter dans un délai de six mois expirant le dernier jour du mois au cours duquel la période de protection prend fin. Les taxes doivent également être acquittées dans ce délai. À défaut, la demande peut encore être présentée et les taxes acquittées dans un délai supplémentaire de six mois prenant cours le lendemain du jour visé dans la première phrase, sous réserve du paiement d'une surtaxe au cours dudit délai supplémentaire" (wniosek o przedłużenie składa się w terminie sześciu miesięcy upływającym ostatniego dnia miesiąca, w którym kończy się ochrona. Opłaty uiszcza się także w tym terminie. W braku powyższego wniosek może być złożony i opłaty uiszczone również w terminie następnych sześciu miesięcy, następujących po dniu, o którym mowa w zdaniu pierwszym, pod warunkiem uiszczenia dodatkowej opłaty w tym dodatkowym terminie).

45 Należy stwierdzić jednak, że niektóre wersje językowe art. 47 ust. 3 zdanie trzecie rozporządzenia nr 207/2009 różnią się od tekstu przywołanego w punkcie powyżej tym, że nie zawierają zwrotu „w braku powyższego", na którym Sąd oparł się w pkt 38 zaskarżonego wyroku, ani żadnego innego podobnego mu określenia.

46 Tytułem przykładu niemiecka wersja stanowi, że „[d]er Antrag und die Gebühren können noch innerhalb einer Nachfrist von sechs Monaten nach Ablauf des in Satz 1 genannten Tages eingereicht oder gezahlt werden, sofern innerhalb dieser Nachfrist eine Zuschlagsgebühr entrichtet wird", w niderlandzkiej wersji czytamy, że „[de] indiening van de aanvrage en de voldoening van de taksen kunnen nog binnen een extra termijn van zes maanden na het verstrijken van de in de eerste zin genoemde termijn geschieden, tegen betaling van een toeslag binnen deze extra termijn", wersja portugalska przewiduje, że „[o] pedido pode ainda ser apresentado e as taxas pagas num prazo suplementar de seis meses, a contar do dia seguinte ao referido na primeira frase, sob reserva do pagamento de uma sobretaxa no decurso desse prazo suplementar", a wersja fińska określa, że „[h]akemus voidaan kuitenkin vielä esittää ja maksut suorittaa kuuden kuukauden lisämääräajan kuluessa, joka alkaa ensimmäisessä virkkeessä tarkoitetun päivän jälkeisenä päivänä, jos mainitun määräajan kuluessa suoritetaan lisämaksu".

47 W każdym razie nie można w sposób wyraźny i jednoznaczny wywodzić ze zwrotu „à défaut" zawartego we francuskiej wersji językowej omawianego przepisu, że z wnioskiem o przedłużenie rejestracji unijnego znaku towarowego można wystąpić w dodatkowym terminie jedynie w drodze wyjątku, jeżeli żaden inny tego rodzaju wniosek nie zostanie złożony wcześniej.

48 Przeciwnie, brzmienie art. 47 ust. 3 zdanie trzecie rozporządzenia nr 207/2009 we wszystkich wersjach językowych przytoczonych powyżej sugeruje, że prawodawca Unii uzależnił złożenie wniosku o przedłużenie rejestracji unijnego znaku towarowego w dodatkowym terminie jedynie od uiszczenia dodatkowej opłaty, która stanowi – jak wskazał rzecznik generalny w pkt 56 opinii – jedyny element pozwalający rozróżnić wniosek o przedłużenie rejestracji złożony w takich okolicznościach od wniosku przedstawionego w początkowym terminie sześciu miesięcy.

49 Ponadto wbrew temu, co dał do zrozumienia Sąd w pkt 39 zaskarżonego wyroku i na co powołuje się EUIPO, wykładni tej nie podważa ogólna systematyka art. 47 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009.

50 Warto zauważyć w tym względzie, że w szczególności zgodnie z art. 47 ust. 4 tego rozporządzenia, jeżeli wniosek o przedłużenie rejestracji został złożony tylko w odniesieniu do części towarów lub usług, dla których unijny znak towarowy jest zarejestrowany, rejestrację przedłuża się jedynie dla tych

towarów i usług, natomiast art. 47 ust. 5 wspomnianego rozporządzenia przewiduje, że przedłużenie staje się skuteczne następnego dnia po wygaśnięciu obowiązującej rejestracji danego znaku i że wpisuje się je do rejestru.

51 Należy stwierdzić, że z przepisów tych nie wynika, by w terminach określonych w art. 47 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 zakazane było rozłożone w czasie składanie wniosków o przedłużenie rejestracji w odniesieniu do poszczególnych klas towarów lub usług.

52 Co więcej, cele, których realizacji służy rozporządzenie nr 207/2009, potwierdzają wykładnię, zgodnie z którą należy dopuścić wspomniane wnioski o przedłużenie, pod warunkiem że zostaną złożone przed upływem terminu dodatkowego.

53 W tym zakresie trzeba zwrócić uwagę – co zostało też zauważone przez rzecznika generalnego w pkt 65 opinii – że przewidując możliwość ciągłego wnoszenia o przedłużenie rejestracji unijnego znaku towarowego w okresach dziesięcioletnich i przewidując w tym kontekście dwa następujące po sobie terminy, w których można wystąpić o takie przedłużenie zgodnie z art. 46 i 47 rozporządzenia nr 207/2009, rozporządzenie to ma na celu ułatwienie, zważywszy na doniosłość ekonomiczną ochrony przysługującej z tytułu unijnych znaków towarowych, zachowania przez właścicieli tych znaków ich praw wyłącznych.

54 W tym względzie podkreślenia wymaga, że jak wynika z komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 24 maja 2011 r., zatytułowanego „Jednolity rynek w obszarze praw własności intelektualnej – Wspieranie kreatywności i innowacji celem zapewnienia wzrostu gospodarczego, atrakcyjnych miejsc pracy oraz wysokiej jakości produktów i usług w Europie” [COM(2011) 287 wersja ostateczna], (s. 7), ochrona wartości znaków towarowych stymuluje inwestycje w jakość produktów i usług, w szczególności w sektorach, które są w dużym stopniu uzależnione od wizerunku znaku i lojalności konsumentów.

55 Realizacja tego celu w ramach rozporządzenia nr 207/2009 znajduje także swe potwierdzenie w fakcie, że zgodnie z art. 47 ust. 2 tego rozporządzenia EUIPO musi w odpowiednim czasie powiadomić o wygaśnięciu właściciela unijnego znaku towarowego oraz każdą inną osobę posiadającą wpisane do rejestru prawo w odniesieniu do unijnego znaku towarowego. Z drugiej strony na mocy art. 81 wspomnianego rozporządzenia właściciel unijnego znaku towarowego, który mimo zachowania należytej staranności wymaganej przez okoliczności nie był w stanie dotrzymać terminu względem EUIPO, może mieć przywrócone swoje prawa, jeżeli wystąpi z właściwym wnioskiem w terminie maksymalnie jednego roku od upływu niedotrzymanego terminu.

56 W drugiej kolejności należy rozważyć kwestię, czy w niniejszej sprawie na przeszkodzie składaniu kolejnych wniosków o przedłużenie rejestracji stoją względy pewności prawa, związane ze skutkami erga omnes wywoływanymi przez wpisanie do rejestru wniosku o częściowe przedłużenie rejestracji unijnego znaku towarowego od dnia następującego po dniu, w którym wygasła rejestracja tego znaku, jak orzekł Sąd w pkt 40 i 41 zaskarżonego wyroku i na co powołuje się EUIPO.

57 W tym względzie wystarczy zauważyć, że wysuwane zastrzeżenie opiera się na błędnym założeniu, zgodnie z którym z art. 47 ust. 4 i 5 rozporządzenia nr 207/2009 dla EUIPO wypływa nie tylko obowiązek, by wpisywać do rejestru wnioski o częściowe przedłużenie rejestracji przed upływem dodatkowego terminu, ale także niemożność powzięcia w przypadku wpisu do rejestru takiego wniosku, zamiast wykreślenia z rejestru niektórych klas towarów i usług, działań informacyjnych pozwalających na jednoczesne poszanowanie praw właścicieli unijnych znaków towarowych i praw osób trzecich.

58 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że Sąd naruszył prawo, orzekając, iż art. 47 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 oraz zasada pewności prawa stoją na przeszkodzie temu, by wniosek o przedłużenie rejestracji dotyczący określonych klas towarów lub usług, dla których unijny znak towarowy jest zarejestrowany, mógł zostać złożony w dodatkowym terminie, jeżeli już wcześniej wystąpiono z wnioskiem o przedłużenie rejestracji dotyczącym innych klas towarów lub usług objętych tą rejestracją w terminie, o którym mowa w pierwszym zdaniu tego przepisu.

59 A zatem należy uwzględnić pierwszy zarzut odwołania i uchylić zaskarżony wyrok bez konieczności rozpatrywania zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 48 rozporządzenia nr 207/2009.

W przedmiocie skargi wniesionej do Sądu

60 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Unii Europejskiej w przypadku uchylenia orzeczenia Sądu Trybunał może wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala. Sytuacja taka ma miejsce w niniejszej sprawie.

61 W tym względzie z pkt 41–58 niniejszego wyroku, a także z pkt 26–30 zaskarżonego wyroku wynika, że jedyny zarzut podniesiony przez Nissana na poparcie jego skargi w pierwszej instancji, dotyczący zasadniczo naruszenia art. 47 i 50 rozporządzenia nr 207/2009, jest zasadny, a w konsekwencji należy stwierdzić nieważność spornej decyzji.

W przedmiocie kosztów

62 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, rozstrzyga on również o kosztach.

63 Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

64 Ponieważ Nissan wniósł o obciążenie EUIPO kosztami postępowania, a urząd ten przegrał sprawę, należy obciążyć go zarówno kosztami postępowania w pierwszej instancji w sprawie T-572/12, jak i kosztami niniejszego odwołania.

Z powyższych względów Trybunał (piąta izba) orzeka, co następuje:

1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 4 marca 2015 r., Nissan Jidosha/OHIM (CVTC) (T-572/12, niepublikowany, EU:T:2015:136), zostaje uchylony.

2) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 6 września 2012 r. (sprawa R 2469/2011-1), dotyczącej wniosku o przedłużenie rejestracji graficznego unijnego znaku towarowego CVTC.

3) Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Nissan Jidosha KK w związku z postępowaniem w pierwszej instancji w sprawie T-572/12, jak i z niniejszym odwołaniem.

Podpisy